

32, היכה בלי הרף, באולר מיושן, על קיר העצה של הקרון. שביב אחר שביב צנחו אל רצפת הקרון. דם קלח מהאצבעות האורחות באולר. כעבור שעות היה בקיר חור גדול למדי. הגבר, ולאדיסלאב סקאלסקי, שלא מבט לעבר אשתו יאנינה ואמו הזקנה. הוא החזיק ביד אשתו, זינק אתה ורך החור שבקיר הקרון. הווג ניצל. אלה שניסו לקפוץ אחריהם מן הרכבת הנוסעת נורו על ידי הזקופים. חיים חדשים. ולאדיסלאב ויאנינה היו חפשים. אולם הם עדיין לא השתחררו כילל מהפחד הגדול. פולין היתה ארץ כיבוש גרמנית, וכל פגיעה בלתי זהירה היתה עלו

שמריה בעוד שבתים צחורים בני ארבע קיר מות הוקמו סביבה. אנשים רבים החלו נות' נים את דעתם לעובדה המוזרה, שבלב כרך פורח עומדים צריפים רעועים, כמעט כולם במצב ירוד ביותר, מכערים את העיר. רואי שחורות. אולם יותר מאשר היו אלה חרדים ליופיה של העיר, נפגעו תושבי בי השכונה עצמה. למענם לא הוקמו מדרגות, כות, ביוב מתאים, ושאר צרכים יומיומיים. הם חיו כאילו בעולם אחר, שונה מזה ש' היה רק במרחק של פסיעות מספר מ' הם הולאה. לפני חודשים ספורים הודיעה העירייה על תחרות מהנדסים לשינוי פני המקום. התכנית

מהיסטוריה המונית או מריכוזי חברים במקצוע. לחוקרי האגף הפלילי לא נותר אלא לש' תוק, אולם כל אימת שנתפס פושע במא' מצים כבירים, היו חורקים שן ורוטנים כאשר נוכחו כי יידון לאחר מכן למאסר של שנה או שנתיים.

יותר מדי? השבוע קרה דבר מוזר. ערה צעירה, חומת שער ונמוכת קומה וחי' ננית, עמדה בפני שופט השלום בתל-אביב, ברוך גלעדי, גוללה לפניו את פרשת אחת עשרה הפריצות שביצעה (העולם הזה 809), הזכירה כי הובילה את המשטרה לכל הא' קומות אשר מהם גנבה, הוכיחה בזאת את רצונה להיגמל מחיי הפשע שבאו עליה לאחר תקופת חיים קשה.

הסקרנים הרבים שצבאו על הדלת וציפו בקוצר רוח לפסק הדין, ערכו ביניהם תודות ניחומים. אחד היה אוסטימי, קבע כי סילביה ויטנברג תקבל שנה, שני נו בראשו, נתן לה שנה וחצי. הפסימיסט הגדול ביותר עורר תרעומת כאשר העז לנחש: שנתיים מאסר. כמה מפקידי בית המשפט ניבאו כי השיפוט יתחשב במסיבות, ינסה להחזירה למוטב על ידי מתן עונש יחסי קל. כאשר נסתיימה קריאת פסק הדין, יצאה סילביה בלית שטרות כשהיא מתיפחת בככי מר, מהרה להתחמק מעיני הסקרנים. דקות ספורות לאחר מכן התברר הכל: סילביה נידונה לארבע שנות מאסר, תקופה שלא עלתה על זו שניתנה בעבר לפושעים עבור מעשי שוד מלחיים באלימות.

הבית ברחוב 152

כאשר הגיעה מכונת השיטור לפנת רחוב 152 ביפו, באחד מימי חול המועד של פסח, חש אחד השוטרים בתנועה חשודה ליד הבית בן הקומותיים.

השוטר, שהכיר יפה את הסביבה, הבין מיד את טיב המקום. הוא קפץ מהמכונית, והוא ושני חבריו נכנסו לאחת הדירות ב' קומה השניה. התמונה שנתגלתה לעיניהם לא הייתה חדשה לגביהם: גבר ואשה קפצו חיש ממיטה, תיקנו, עד כמה שאפשר, את בגדיהם המקומטים.

הגבר, זכריה אשרון, תושב שכונת דרוסל ביפו, ישב לאחר דקות ספורות ליד המושל החוקר של המשטרה, סיפר כי טייל אותו יום ברחוב כשסיגריה כבויה בסו, כאשר יגוש אליו גבר, ששמו נתן גנון, הושיט לו גפרורי. לאחר מכן שאל אותו נתן באם הוא "רוצה בחורה", זכריה השיב: "למה לא?" ונכנס אל הבית.

הוא חתם על העדות, והמשטרה שמחה כי בית בושת נוסף ביפו חוסל. אולם משהת' ברר המשפט חל מפנה מכריע. יפה צלחי (22), הנערה שנתפסה בחדר, אמנם חוייבה ברין ונשלחה למאסר של שלושה חודשים, אולם גנון זוכה מכל אשמה: אשרון ש' נה לפתע את עדותו, הכחיש כי פגש בכלל את גנון.

התובע הכריז עליו מיד כעד עויין, והשופט, שניסה לברר כמה עובדות, שאל את אשרון מה היה הסכום ששולם עבור הבילוי. אשרון הישב כי עד כמה שהוא זוכר, הרי לא שי' לם כלל. העיר השופט: "זו הפעם הראשונה שאני שומע שבית בושת הוא מוסד פילנ' טרופי".

למשטרה היה ברור כי על אשרון הופעל לחץ של כנופיות מנהלי בתי הבושת, וכי הוא שינה את דעתו בגלל איומיהם. על כל פנים, הוא לא התחמק מידי החוק, יובא בקרוב לדון בעון מסירת עדות שקר.

אסונות ו

פינוי על ידי אש

בימים שתושבי הארץ היהודיים שלשלו בתלהבות כספם לקופסות הכחולות של הקרן הקיימת לישראל, על מנת שזו תקנה את שטחי הערבים, לא תאר לעצמו איש מה' תורמים כי דוקא בליבה של תל-אביב, ב' אחד המקומות המרכזיים של העיר, ישאר ל' פליטה שטח ערבי גדול למדי, יטריד משך שנים את ראשי העיר.

היה זה מוחמד ח'נאווי, ערבי עשיר, ש' החזיק בשטח, הרשה לתושבים יהודים ל' הקים עליו צריפים — תמורת תשלומי שכר דירה. זה היה לפני שלושים שנה. מאז מה' השתנה הנוף בשכונה זו שברחוב דיונוגוף פינת המלך גורני, אף כי בבעלות על ה' קרקע חלו שינויים: הינאווי נרצח על ידי בני עמו; השטח הועבר, עם הקמת המדי' נה, לידי האפוטרופוס על הרכוש הגנוש. תל-גורדיה, כך נקראת השכונה, קפאה על

לבקשתה נערך חלק מן המשפט בלתיים סגורה.

ממשלתיות. טענו המומחים בין השאר: חוות ממשלתיות תפתורנה את בעיית האסי פקה החקלאית לאוכלוסיה, תספקנה עבודה פרודוקטיבית למבקשי עבודה, תבאנה לידי ניצול יעיל יותר של הקרקע, המים והציוד החקלאי המיכאני, תזולנה את מחירי הירקות, ובעיקר, תספקנה חומר גלם זול, ובכמויות גדולות, לתעשייה המבוססת על החקלאות, לתעשיית השמנים, הסוכר והפשתן. התכ' ניות נתקלו בהתנגדות נמרצת של המשק המאורגן, נגזו.

מה שלא עשו עצות המומחים עשתה הבי צורה, שפגעה השנה ביבולי הגב הרומי, העמידה את הממשלה ואת הסוכנות בפני הצורך לתמוך ישירה בחקלאים — יבולם שנתפס כולו. תחת הפתרון הסיגורתי — העסקת הדיפנעים בעבודות סרק, נוערו מאבק כמה מהתכניות הישנות, מומחי משרד החק' לאות ומחלקת ההתיישבות של הסוכנות נקראו לערוך תכנון מזורז. התוצאה: על פני שטח בן שלושת אלפים דונם, דרומית לניצנים ובאומות ג'וסיר-ג'אלאדיה, בין מושבי העולים רחיה וזריאל, נשלמו ה' הכנות לוריעת בוטנים המיועדים לתעשיית שמני מאכל. המימון, כרבע מיליון ל"י, נעשה על ידי הממשלה בעוד שהסוכנות מספקת ציוד חקלאי ומפקחת על הביצוע העבודה בהשגרת השטחים, בוריעה, בהש' קאה ובעיבוד תספק 12 עד 15 ימי עבודה בחודש לכל בית-אב במושבי הפלחה בנגב. היבול המקוה — שלוש מאות ק"ג בוטנים לדונם.

התכנית הזכירה למומחים את תכנית ה' בוטנים הנוודעת של בריטניה בקניה, תכנית שנבשלה והכשילה את מתכנני המשק של הלייבור. בעיקר קרן הדמיין מאחר שחלק מהצינורות שהונחו בחוות הבוטנים נקנו בקניה ממפרקי מפעל הבוטנים הבריטי. התלוצץ אחד מאנשי מחלקת ההתיישבות של הסוכנות: "עד כה נכשלנו בכל השטחים שבהם הצליחו הבריטים. אולי נצליח הפעם בשטח שבו נכשלו הם?"

משפט

הפירצת החינית

מאו קמה המדינה, התנהל מאבק סמוי בין המשטרה לבין שופטי המדינה. המשטרה טענה, כי השופטים היו רחמנים מדי, הטילו עונשים קלים ביהם על אנשים, רוצחים, פוש' עים, עובדה שהגדילה, לדעתה, את מחזור



פורצת סילביה ויטנברג

הפסימי אמר: שנתיים

הפשעים במדינה. אולם מאבק, שעבר ביני תיים לכנסת, נסתיים לבסוף בוצחון השופ' טים, שהדפו את ההתקפה על המוסד הרם ביותר במדינה. טען שר המשפטים: השופ' טים עשו את עבודתם בנפרד, על פי מצפונם של כל אחד. אי אמון בהם יתפרש כמלחמה נגד הצדק. פושע מסוים אינו צריך לסבול



יעקב שטיינר והכלבב הניצוד

אולי בעוד 30 שנה.

לה להמיט עליהם אסון. הם הסתתרו ביער, התחבאו חדשים רבים בתעלום ביוב. אותי זמן עמדה יאנינה ללדת, והתלאות שעברו עליה, הליקויים במזון, גרמו לאסון: היא ילדה בן ששכלו לקוי, כמעט באותה שעה בה הבקיעו הרוסים את ביצורי וארשה.

משפחת סקאלסקי עלתה לישראל, קיבלה דיור בשיכון עמידר ברמת-גן. הבן, פליסק, גדל בינתיים, אך שכלו לא התפתח, נשאר כשל תינוק, ולאדיסלב, שהיה במקצועו מהנ' דם חשמל, היה עסוק בעבודתו גם בשעות הלילה, הניח את הסבל על שכמ אשתו. יאנינה סבלה שנים, עצביה נתערערו בהדרגה, אחד השכנים התיידד עמה, השתתף בצערה, הצליח, לאחר זמן, לכבוש את לבה.

סקאלסקי, שהרגיש בדבר, ניסה להציל את המצב, שלח את פליסק למוסד בזכרון יעקב. אולם אז היה כבר מאוחר מדי. יאנינה ביקשה גט, החליטה להתחיל בחיים חדשים עם מאהבה.

פיוז בגן. סקאלסקי נדהם. הוא ידע כי לא יוכל לחיות בלי אשתו, אותה אהב מאד, והיה קשור אליה בקשר שלא תיאר כי יניתק אי פעם. הוא עשה הכל, שכר עורך דין, ניסה בכל הדרכים למנוע מאת יאנינה את הצעד הגורלי. כאשר נוכח כי אפסו כל התקנה, רכש אקדח קטן, הוציא את בנו מהמוסד, קנה לו דגלון קטן וביקש מיאנינה להילחט אליהם לטיול בגן שאול, המשקיף מרמון על רמת גן. שם, הסביר, יוכלו לדבר על עניני המשפחה.

בשעה שאלפי חוגגי יום העצמאות הת' בדרו בנושף המוני בגן המלך דוד, ירה סקאלסקי שלוש יריות, שלא נשמעו בשאון השמחה. יריות אלה הרגו את אשתו, בנו ולבוסף — אותו עצמו.

שזכתה בפרס, פורסמה בהבלטה, כללה בניני ענק למשרדים ותנויות, קולנוע, בתי מגורים בני שש קומות עבור תושבי השכונה. אולם התושבים היו בטוחים כי תכנית זו אינה רצינית וכי העירייה מעונינת רק שיסתלקו מן המקום לאחר ששפסק סבלנותם.

השבוע נראה כאילו צדקו רואי השחורות שבתל-גורדיה.

הפתיליה בערה. שמואל הוייזמן, תור שב אחד הצריפים הסמוכים לכביש, בישל לעצמו אוכל, בהעדרה של אשתו. לפתע קרא אליו קונה שוכנס לבית מלאכתו ה' סמוך. הוא השאיר את הפתיליה בוערת כדי להיענות וכעבור דקות ספורות היה הצריף אחוז להבות, עלה כולו באש.

הנפגעים היו רבים. את אחד החדרים שכר זוג צעיר, שילם עבורו 1000 ל"י כדמי מפתח, השקיע עוד כאלף ל"י לשיפורים. מרפדיה, חנות עגלות, בית מלאכה לצרכי חשמל ועסקו של הוייזמן הלכו לטמיון. בדרך מקרה לא היו אבידות-אדם בדליקה ואפילי כלבלב קטן שנולד בין הקירות הבווערים, ני' צל על ידי יעקב שטיינר, סנדלר השכונה. אולם שבע משפחות נשארו חסרות כל.

מה שקרה לאחר מכן, נראה לחמור יותר בעיני התושבים: כאשר ביקשו הנפגעים ל' הקים מחדש את צריפם, נתקלו בסירוב מוח' לט של העירייה, לשלחה ארבעה פקחים ל' השגיח שהפקודה תקינים.

הנפגעים לא השלימו עם המצב. החליטו לקיים שביתת רעב במשרדי העירייה, כאות מחאה. טען אחד מהם: "הפתרון של העירייה הוא פשוט מאד. היא תמתין עד שכל הצרי' פים יעלו באש, ואז, אולי בעוד 30 שנה, יהיה השטח פנוי דה'פאקטו!"

דרכי אדם

שלוש יריות

על גגות קרונות הרכבת ישבו חייליים גרמנים כשבידיהם תחמ'מקלעים. בתוך הק' רונות, ששימשו, בימים כתיקונם, להובלת בהמות, ישבו ושכבו, צופים ודחוקים, נשים, גברים, זקנים וילדים. על פני כולם השתמנה אותה הבעה: פחד. היתה זאת נסיעתם האחרונה: מוארשה עד למאדינק, שם עמדו להיות מומתים בידי הרוצחים הנאצים.

הזקנים מילמלו תפילה חרשית, אחרים גימגמו, התיפחו, גיפפו את קרוביהם. בפינת הקרון עמל בלי ליאות גבר בן

הארץ

...מסר לביל שבת... ת. בן-מנחם, המנחם-הכללי של הדואר... (על המשמר).

עוין ויוזנפלה, בני-ברק התנחמנו. "המחיר היומי בפנסיון בהתאם לסוג הפנסיון מ'4 ל"י — 6500 ל"י." (הארץ).

אורי פיק, תל-אביב אבל בלי דמי מפתח.